

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΟΜΑΘΩΝ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

ΕΤΗΣΙΑ.
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Δια το έσωτερικόν Δρ. 12
Δια το εξωτερικόν • 15

Συντάσσεται υπό Δ. Παντοζή
και εκδίδεται υπό την ηγεσίαν του, και
δικά του (ιδίου) εργείται πάντα
δοσοληψία κήτην άφορῶσα.
Τιμή καταχωρίσεως άγγελ-
λῶν λεπτ. 15 ὁ στίχος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑ

Παρά τοις Κ. Κ. Διδασκάλεις
και τοις επιστάταις των Τα-
χυδρομείων εν τη ημεδαπή

Εν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ ἢ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησικ. Πριζέντοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἑπιτρο-
ποις τοῦ ἔκδοτου.

Ἐκδίδεται τετράκις τοῦ
μηνός.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.

(ΑΡΙΣΤΗΠΟΣ).

Ἐὰν ἦς φιλομαθής, ἔση και πολυμαθής (ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ).

ΣΗΜΑΣΙΑΙ ΟΗΗΡΙΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ. ΥΠΟ Θ. Β.

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 196).

2) Μῦθος.

Ἡ λέξις μῦθος εἴτε ἀπὸ τοῦ μύω (κλείω τὰ χεῖλη) ἐτυμολογεῖται, εἴτε ἀπὸ τοῦ μυέω, εἴτε ἀπὸ τοῦ μύζω (τὴν φωνὴν τοῦ μ στοιχείου ἐκφωνεῖν) ἀρ' οὗ και τὸ λατινικὸν *musso* (*clauso ore sonum aliquem per nares edo*) δηλοῖ παρ' Ὀμήρῳ λόγον, βουλήν (α), γνώμην, διαταγὴν (β), ὡς

μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων. Ἰλ. Γ, 443.

μῦθον ἀγχοσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερώς ἀγόρευσεν. Ἰλ. Θ, 29· οὐδέ κε τίς μοι μῦθον ἀτιμήσει·

στήσεν ἐδ' κρίνας, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν. Ἰλ. Π, 199 (πρβλ. Εὐρ. εἰς Ἰλ. 1. 22. Γρηγ. π. διάλ. σ. 235 και Heyne Homer T. 1. p. 33).

Ἡ δὲ διάκρισις τῶν λέξεων μῦθος και λόγος οὕτω παρ' Ὀμήρῳ ἦν, ὁ γὰρ Ὀμηρος, οἱ ἐπικοί και οἱ τραγικὸι μεταχειρίζονται τὰς λέξεις μῦθος και μυθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ λέγειν και διηγεῖσθαι, καθὼς και αὐτοὶ ἐπὶ οἱ παλαιότατοι Ἰωνεὺς λογογράφοι, ὡς δηλοῦται ἐξ ἀποσπάσματος τινος τοῦ Ἐκαταίου λέγοντος οὕτως

Ἐκαταῖος Μιλήσιος ὦδε μυθεῖται κ.τ.λ. (πρβλ. Δημητρ. π. εὐγλ.). Ὑστερον δὲ διακρίνονται αἱ λέξεις μῦθος και λόγος, και δηλοῖ λόγος μὲν ἀληθῆ διήγησιν, ἱστορίαν, μῦθος δὲ πεπλασμένην διήγησιν (πρβλ. Πινδ. Ὀλ. 1. 45. Νεμ. 7, 34. Ἡροδ. 2. 45. Πλάτ. Γοργ. 312. Φαίδ. 399. Ἀριστ. Ποιητ. 6. §. 8. Διοδ. 1. 93).

Ἀμφοτέραι δὲ αἱ λέξεις κείνται ὁμοῦ εἰς ἀντιπαράθεσιν, ὡς λόγος ἐν μύθῳ, δηλαδὴ τὴν ἐν τῷ μύθῳ κεκρυμμένην ἀλήθειαν, και ἐπειδὴ ὁ μῦθος ὑποκρύπτει ἀλήθειαν και διδασχὴν, ὠρίσαντο αὐτὸν λόγον ψευδῆ εἰκονίζοντα τὴν ἀλήθειαν, (πρβλ. Ησ. εν. προγυμν. και Σουίδ. λ. μῦθος)· ἀπὸ τούτου δὴ και ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν Μυθογράφων και Λογογράφων (πρβλ. Creuz historische Kunst der Griechen. p. 173 και Böttiger. Ideen zur Kunst Mythol. 1. p. 201).

Τούτο δ' αὐτὸ ἔπαθε και ἡ λατινικὴ λέξις *Fabula*, δηλοῦσα τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπλῶς λόγον ἀπὸ τοῦ *fari*, ὕστερον δὲ τὸν πεπλασμένον λόγον *Fabula ficta*, ὁμοίως δὲ και τὸ *fama* και *fatum* κα' ἄλλα (πρβλ. Wyttenbach. Philomath. part. III p. 302).

3) Ἔπος.

Ἔπος δηλοῖ παρ' Ὀμήρῳ λόγον, ὡς

δαῖδω μη δῆ μοι τελέστη ἔπος ἔθριμος Ἐκτωρ. Ἰλ. Ξ. 44, ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν δηλοῖ τὸν ἐν τάξει και ἀκολουθίᾳ λόγον, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔπω, διαφέροντος τοῦ ἔπω μόνον κατὰ τὸ

(α) Τὴν δὲ ἐν τῷ Φ τῆς Ὀδυσ. 71 καιμένην λέξιν μῦθος ὑπολαβόντες οἱ ἀρχαῖοι ἀντὶ τοῦ μῦθου, κλισιακῶς τροπῇ τοῦ υ εἰς ο, ἐρηγεύουσι αὐτὴν σ τᾶσιν· ἀλλὰ καθὼς διότι και ἐπεὶ τὸ μῦθος σημαίνει βουλήν, πρόθεσιν.

(β) Ἀπίθανος μοι φαίνεται εἶναι ἡ περὶ ἀναγραμματισμοῦ τῶν λέξεων μῦθος και ὑμῶδες γῶμη, εἰ και πιθανώτερα τοῦ θυμος και τῆς γομηκν. muth.

πνεῦμα, τὸ δὲ ἔπω σημαίνει, βάλλω τι εἰς τάξιν εὐπρεπίζω ὡς

τὸν δ' εἶρε ἐν Θαλάμῳ περικαλλέα τεύχεα ἔποντα (πρβλ. Ἐτυμ. Μ. ἐν λ. ἔπω) τούτου δὲ τὸ μέσον ἐπεσθαι σημαίνει συνέχειαν και ἄμεσον ἀκολουθίαν· τὰ αὐτὰ δὲ ἔπαθε και τὸ λατ. *sequor*, γινόμενον ἐκ τοῦ ἔλλαν. ἔπω, ἔκω (qu=k; προσλήψει τοῦ s ἀντὶ τοῦ δασεῶς πνεύματος, ὡς τούτο γίνεται και ἐν ἄλλαις λέξεσι δασυνομέναις, ὡς ὕς—σὺς sus, ἔρπω, serpo, σπέσθαι, σπόμενος κ.τ.λ. τὸ δ' οὖν *sequo* και *insequo* μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι Ῥωμαῖοι ἀντὶ τοῦ λέγω, ὡς τούτο δ' ἔλον ἐξ ἀποσπάσματος τινος τοῦ Λιβίου Ἀνδρονίκου, ὃς μεταφράζων τὸν πρῶτον στίχ. τῆς Ὀδυσ. μετεχειρίσθη διὰ τὸ ἔνεπε τὸ *insece* (πρβλ. Gellii Noct. A. lib. xviii cap. 9. και Creuz. Symb. T. 4). Ἐκ τούτου δὴ και ἔπος (ποίημα) ὀρίζονται τινες συνεχῆ και ἐν χρόνῳ ἀκολουθοῦσαν διήγησιν· (πρβλ. Eberhard Synonymik. III. p. 295). Ὁ δὲ δάμμιος, ἐτυμολογῶν και αὐτὸς τὴν λέξιν ἔπος ἀπὸ τοῦ ἔπω, λέγει *quia ræsis heroica cat' ἔξοχὴν τινὰ aptam verborum collocationem et electionem quaerit hinc et versus heroicus vocatur ἔπος*· ἀλλὰ τὴν ἐγκαιμένην ἔννοιαν τοῦ ἐπεσθαι τῇ λέξει ἔπος ὑποδηλοῖ και ἡ περὶ ἔπους τοῦ Εὐσταίου γνώμη « και ἔπη οἱ χρησιμοὶ, παρὰ τὸ ἐπεσθαι τὰ πράγματα τοῖς χρησιμοῖς (?) » και περὶ τοῦ πνεύματος τῆς λέξεως διαίτησις.

4) Ἄγω (α).

Ἄγω σημαίνει φέρω ἐπὶ ἐμφύχων και ἀψύχων, ὡς (κτῆματα) ἠγαγόμην ἐν νηυσί. Ὀδυσ. Δ. 82 και 604.

Ἴππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, μάλιστα δὲ λέγεται ἐπὶ γυναικός, ἣν φέρει τις εἰς τὸν οἶκον, ἢ δι' ἐκυτόν ἢ δι' ἄλλον, ὡς

οἶκόνδ' ἐμ' ἄξομαι και ἔην θήσσομαι ἄκοιτιν; Ὀδυσ. Φ. 316. Ἐκ δὲ τοῦ ῥήματος ἄγω, γίνονται αἱ λέξεις

ἀγός (ἡγεμών).

Ἔστηκ', ἀμφὶ δέμιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται. Ἰλ. Γ. 231.

Ἄγων

Ἄγων δὲ σημαίνει τὸν τόπον εἰς ὃν συναθροίζονται, συνώνυμον τοῦ συναγωγῆ και ἀγορῆ, ὡς

αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. Ἰλ. Π. 239

ἦστο γὰρ ἐκτός ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ. Ἰλ. Ψ. 431

αἶ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσανται ἀγῶνα. Ἰλ. Π. 298

τὸ χωρίον τούτο διαφόρως ἐρμηνεύουσιν οἱ γραμματικοί, και ὁ μὲν σχολιαστὴς λέγει « ὅτι θεῖον ἀγῶνα ἐταῦθα φησὶν ὁ ποιητὴς ἢ τὸ ἀγωνίως και προθύμως εὐχεσθαι, ἢ τὸν ναῦον αὐτόν, ὡς θεῖον καταγωγῶν και ἀθροιστήριον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἀγάλματα » τῶν δὲ νεωτέρων ὁ μὲν Σπίτζιερος λέγει *de matronis Troianis, pro Hectoris salute circa Deorum pulvinaria vota nuncupaturis erit intellegendum*, ἄλλοι δ' ἄλλως οἰοῦνται,

(α) Ὀρξ και Dæderlein. Homer. Glos.

ἀλλ' ὀρθώτερον ἀν εἶη τὴν ἀγορὰν αὐτὴν ἐν τῷ ὄρει ὑπολαβεῖν, θείαν δὲ καλουμένην διὰ τὰ ἐναυτῆ ἱερὰ τῶν θεῶν, οἷον ἀγάλματα, ναοὺς, βωμοὺς κ.τ.λ. (πρὸς βλ. καὶ ἔρμ. Ζωϊτςχιττ F. Althert. 1844 p. 541) (α) ἔξ οὗ δὴ καὶ Ἰδοσφρίδης Μύλλερὸς τεκμαιρόμενος ὀρθῶς ἐρμηνεύει τὸ ἀγωνίουσ θεοῦσ τοῦ Αἰσχ. ἐν Ἀγαμ. 496. ἀγωνίουσ θεοῦσ (πρὸς βλ. Kl. Schr. I. p. 276), δηλοῖ δ' ἐτι ἀγῶν τὴν συνάροισιν, ὡς αὐτὰρ Ἀχιλλεύσ

αὐτοῦ λαὸν ἔρωκε καὶ ἔζανεν εὐρύν ἀγῶνα. Ἰλ. Ψ. 238
 Ἄτο δ' ἀγῶν, λαοὶ δὲ θεοὶ ἐπὶ νῆας ἔκκαστοι. Ἰλ. Ω. 1.
 Θηλυκὸν δὲ τοῦ ἀγῶν ληπτέα ἡ λέξις

Ἄ γ υ ι α.
 Σημαίνει δὲ ἀγυιὰ ὁδὸν κατὰ μὲν τὸν ἐτυμολόγον παρὰ τὸ ἀγῶ, πορεύομαι, ἀμεινον δὲ παρὰ τὸ ἀγομαι, δηλαδὴ ἀθροίζομαι, διότι εἰς τὰς ἀγυίας συνηθροίζοντο τὸ πάλαι οἱ ἄνθρωποι καὶ διελέγοντο,

ὡς τε γυναῖκες,
 αἶ τε χολωσάμενα ἐριδος πῆρι θυμοδόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι μέσσην ἐς ἀγυίαν ἰούσαι. Ἰλ. Υ. 254.

Ἡ δὲ ἔννοια τοῦ συνάγειν ἐγκρατεῖα τῆ λέξις
 Ἄ γ ε λ η
 Ἀγέλη δὲ σημαίνει ἀθροισμα, κυρίως δὲ βοσκημάτων, πενήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶσα οἰῶν. Ἰλ. Α. 678
 εἰ κέ τιν' ἤε βοῶν ἀγέλην ἡ πῶδ' ἀγέλην. Ὀδυσ. Μ. 299
 ἀπὸ δ' αὐτοῦ ἀγέλη, αἰ λέξις

ἀ γ ε λ η θ ὄ ν καὶ ἀ γ ε λ α ἰ ο ς
 αὐτὰρ Ἀθηναίη γλαυκῶπιδι βοῶν ἀγελαιῶν. Ἰλ. Α. 729.
 Λέξις διαφέρουσα τῆς ἀ γ ε λ α ἰ η ς, ὅπερ ἔστιν ἰδίᾳ ἐπίκλησις τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς
 οἱ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης. Ἰλ. Ο. 213
 τῆς εἰσαγωγῆς δηλαδὴ λ ε ι α ν, ὡς τὸ ληϊτις. Ἰλ. Κ. 460.
 Λαφυρία καὶ ἀγελεία παρὰ Κορονούσῳ, ἡ δὲ ἄλλη ἐξήγησις ἀπὸ τοῦ λαὸν ἀγούσα, δηλαδὴ ἡ γ ε μ ο ν ι κ ῆ ς, ὡς θηλυκὸν τοῦ ἀγέλαος Ἰλ. Θ. 233 ἔστιν ἡμεκρομένη.

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ δὲ ῥήματος ἀγῶ (β) γίνεται τὸ ἐπίθετον
 ἄ ξ ι ο ς.

Ἄ ξ ι ο ς δὲ σημαίνει τὸν ἀντάξιόν τινοσ, ἰ σ ὄ τ ι μ ο ν

(α) Περὶ δὲ τῆς ἀγορᾶς τῶν παλαιῶν παραθετα τὸ ὑπὸ Δ. Πανταζῆ μεταφραζόμενον Λεξ. Ἀρχαῖα λογικῶν W. Smith. βιβλίον καθόλου διδασκαλικώτατον καὶ χρησιμώτατον.

(β) Ἦντε ἐκ τοῦ μέλλοντος, ὡς δ' Ἀρκάδιος παρᾶγει πάντα τὰ εἰς σ ι ο ς ὀνόματα, (πρὸς βλ. Lob. Path. p. 422) εἶπε ὀρθώτερον κατὰ Δοιδεραλίον ἐκ τοῦ ῥηματικῶν ἀ κ τ ὄ ς, καὶ ἔν τὰ εἰς σ ι ο ς γίνονται ἢ ἐκ τῶν ῥηματικῶν ἢ ἀποτελευτῶν ἐπιθέτων, ἐνταῦθα τὸ τ πρὸ τοῦ ι τρέπεται αἰ εἰς σ, ὡς ἀκράτος ἀκράσιος, ἀπειρίτος ἀπειρίσιος, ἀμύβρατος ἀμύβρασιος, γηγητός γηγησιος, ἔξετός ἔξεσιος, πρὸς δὲ καὶ ἐξ οὐσιαστικῶν, ὡς θέσιος θεσιόσιος, ἐπίκαρ ἐπίκαρσιος, πάλαιος πάλαιοσιος, ἀνακλήσιος ἀνακλήσιος, γέρον γερούσιος, κατὰ δὲ ταῦτα καὶ τὸ διακρίσιος ἐκ τοῦ π ἄ ρ ο ς, π ἄ ρ ο ς, καὶ τ' ἀνάπαλιν αὐ τ ὄ ς ἐκ τοῦ αὐτοῦσ περὶ τοῦ ἐτόμουσ τῆς ἐπίκαρ λέξεωσ αὐ τ ὄ ς διακρινούσιν οἱ ῥηματικῶν πρὸς ἀλλήλους, παρὰ μὲν γὰρ τοῖσ ἀρχαίοισι δύο δηλοῖ τὸ αὐ τ ὄ ς, τὸ οὐ τ ὄ ς, δηλαδὴ, καὶ τὸ μ ἄ τ ῆ ν καὶ ἀ ν ω ρ ε λ ὄ ς, (πρὸς βλ. σχολ. Ἰλ. 1, 433 καὶ μέγα ἐτυμολ.) τῶν δὲ νεωτέρων δὲ μὲν Βουτυμῶν ἐν Λεξ. 1. σελ. 37 νομίζετ' αὐτῶσ μετασχημ. τοῦ οὐ τ ὄ ς δὲ Ἐρμᾶννοσ (de pronomi. αὐτῶσ Opusc. I. p. 338) καὶ Θέρπινοσ Γραμ. §. 198. 5, ὑπολαμβάνουσι τὸ αὐ τ ὄ ς ἐπιρ. τοῦ αὐ τ ὄ ς παροξυτονούμενον δὲ κατὰ τοῦσ Λέξεωσ, αὐτῶσ δ' ἔπειτα καὶ Βιλλίνοσ, ὁ δὲ Δοιδεραλίνοσ διακρίνει δύο αὐ τ ὄ ς, τὸ μὲν ἐκ τοῦ αὐτῶσ γινόμενον σημεῖον τὸ ὡ σ αὐ τ ὄ ς, ἀρ' οὐ παρὰ διὰ τῆστωσ, ὡς δ' αὐτῶσ, καὶ ἐγένετο, ὡς ἐν Ἰλ. Γ. 339, ἐξ οὐ καὶ εἰκάζετ' αὐτὸ παροξυτονούμενον τῆσ λέξεωσ, καὶ τὸ ὡ σ τ ὄ ς πα ρ ο ς κατ' ἐλ λειψίν ὡς ἐν Ἰλ. Ψ. 268 καὶ ἀλλοχθεῖ τὸ δὲ ἐκ τοῦ αὐ τ ὄ ς ἄ τ ῆ σ, σημεῖον τὸ μ ἄ τ ῆ ν, τὸν δὲ ἐκ τοῦ αὐτῶσ μετασχημ. τοῦ αὐτῶσ οὐκ ἀποδέχεται (πρὸς βλ. Döderlein Hom. Gloss. T. p. 198.

ἀπὸ μεταφραζ. τῶν σταθμῶν, ἰσορροπῶν ὄντων, καθ' ἕνα πρὸς σημασίαν εὐρήσεται τὸ ῥήμα ἀγῶ παρὰ Σοφοκλ. ἰ μούνη γὰρ ἀγῶν οὐκέτι σωκῶ λυτῆσ ἀντίρροπον ἀχθος (Ἠλ. 149) καὶ παρὰ Δημοσθένει τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὁσ ἦγε τριακοσίους δαρείκοῦσ. (Τιμοκρ. σελ. 743)

ἦνπερ σημασίαν ἔχει παρ' Ὀμήρω τὸ ἀξίος, ὡσ
 νῦν δ' οὐδ' ἑνὸσ ἀξίοσ εἶμεν Ἐκτοροσ. Ἰλ. Θ. 234
 νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺσ ἀξίον ἦμαρ ἔδωκεν. Ἰλ. Ο. 719.
 Τὸ οὐσιαστικὸν ἐ π α κ τ ῆ ς σημαίνει τὸν κυνηγόν, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν, κατὰ τὸν σχολ., τοῦσ κύνασ
 οἱ δ' ἐσ βῆσαν ἱκνον ἐπακτῆρεσ. Ὀδ. Τ. 435
 τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύποσ ἦλθε ποδοῖν,
 ὡσ ἐπάγοντεσ ἐπῆσαν. Ὀδ. Τ. 445, (οὐσ ἐπάγοντασ?)

Ἄ π ο δὲ τῆσ σημασίασ αὐτῆσ ἡ ὕστερον σημασία τοῦ ἀλιέωσ, ὡσ παρὰ Ἀπολλωνίου, Ἀργ. 1. 625.

Ἐκ δὲ τοῦ συνθέτου ῥήματοσ δι ἄ γ ὼ, γίνεται τὸ
 δι ἄ κ τ ο ς
 ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ δηλοῦν τὸν ὀδηγόν.
 Ἑρμεία, Διὸσ υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑών. Ὀδ. Θ. 335
 Ἑρμείοσ ἐκητι διάκτοροσ, ὁσ ῥά τε πάντων. Ὀδ. Ο. 319
 δῶκε διάκτορῳ Ἀργεῖφόντῳ
 Ὄσ ἔφατ', οὐδ' ἀπίθεσ διάκτοροσ Ἀργεῖφόντῳ. Ἰλ. Ω. 339.
 Ἔστι δὲ συνώνυμον τοῦ ἡ γ ε μ ὀ ν ι ο ς Ἑρμῆσ παρὰ Ἀριστοφ. ἐν Πλουτ. 1159, καὶ πομπαιόσ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 94 διὰ τοῦτο δὴ καὶ φέρετ' ῥά τιν' ἄρ' ἔχον χρυσῶν ἐν χερσίν, ἀφ' οὐπερ καὶ χρυσόρραπισ κέκληται, οἱ δὲ ἀρχαίοι ἐτυμολογοῦντεσ τὴν λέξιν διάκτοροσ ἐκ τοῦ δι ἄ γ ὼ ἐξηγουνται, ὁσ δι ἄ γ ε ι τ ἄ ς ἀ γ γ ε λ ἰ α ς τ ὴ ν θε ὴ ν ἢ τ ἄ ς ψυχ ἄ ς, (πρὸς βλ. Εὐσ. εἰς Ἰλ. 2, 103), ὁ δὲ Βουτυμῶσ ἐν Λεξ. 1, p. 420, παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ ἀρχαίου ῥήματοσ δι ἄ κ ὼ, δι ἄ κ ὼ, (τρέχω), ἴσον τῷ δι ἄ κ ο ν ο ς.

Ἀ γ ἰ ν ε ἰ ν σὺν μακρῷ ι, ὡσ τὸ ὀρίνει
 τὰσ δ' ἄλλοσ μὲ κέλονται ἀγινόμενα σφίσιν αὐτοῖσ ἔδμενα
 Ὀδυσ. Υ. 243
 νύμφασ δ' ἐκ θαλάμων δαίδων ὑπο λαμπόμενον
 ἦγίνον ἐν ἄστυ, Ἰλ. Σ, 492 (τριφυλλάτωσ ἀναγνώσ τειον καὶ οὐχί ἡ γ ἰ ν ε υ ν γραπτέον κατὰ Βεντλίειον).
 (ἰελο.βι.)

Περὶ τῆσ χρήσεωσ τοῦ φυτοῦ τοῦ ὀνομαζόμενου
 ἡλίου ἡλιοτροπίου.

Ἐν ἐκ τῶν ὀφελίμων φυτῶν, ὅπερ μετ' ἐπιμελείασ εἰς τινα μέρη τῆσ Εὐρώπησ καλλιεργείται, εἶναι ὁ ἥλιος (Helianthus tuberosus). Ἐκ τῶν προτέρων εἶναι τὸ ἄνωσ ὀφελιμώτατον διὰ τὰσ μελίσοσ, αἵτινεσ ἐκμυζῶσιν ἐκ τῶν πολλῶν νεκροφύτων ἀγγεῖων τὸ ὄνηκτορ, μεταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν ἐντόμων τούτων εἰς μελί καὶ κηρῶν. Ἐκ τῶν σπόρων ἀπολαμβάνεται διὰ τῆσ ἐπιμελείασ μεγάλη ποσότησ ἐλαίου, χρησίμου πρὸς τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ἐλαιοχρώματα, καὶ ἰδίωσ διὰ τὰ κυνάσ καὶ πρέσινα. Ὁ ἐκ τοῦ εἰρημένου ἐλαίου κατασκευαζόμενοσ σάπων, εἶναι ἀξιόλογοσ κοσμητικὸν μέσοσ, καθιστάνον τὸ δέρμα μαλακώτερον καὶ λευκότερον ἢ ὁ συνήθεσ σάπων, ἔτι δὲ εἶναι χρησιμώτατοσ πρὸς ἔρριον τοῦ γενείου. Φασιανοὶ τρεφόμενοι μετὰ τοῦ εἰρημένου σπέρματοσ ἐκβάλλουσι πτερὰ πλέον πλοσυσιόπλοχ καὶ λευκότερα. Ὁ ἐκ τῶν σπέρματων κατασκευαζόμενοσ ἄλευροσ, χρησιμεύει πρὸσ κατασκευὴν εὐχόμενον πλάκωντων, καὶ, προσθεθείσ τῷ ἄρτω, παρέχει αὐτῷ πλείονα ὀρεπτικότητα, ἀποκλιστων συγχρόνωσ αὐτόν εὐπεπτον. Ἐκ τῶν ἰνῶν τοῦ φυτοῦ, αἵτινεσ εἶναι ἐξαισιόσ λεπτότατοσ, ὑφάνονται εἰς τὴν Κίναν ὄφασματα, καθὼσ καὶ συμμυθῶσ τῆ μεταξῆ, παρθεθείσ τῷ ἄρτω, διαρκέστερα τῶν ἐκ μόνησ μεταξῆσ. Τοσ αυτοτρόπωσ τὸ τῶσ σὺνήθεσ φυτόν, ὅπερ μέχρι τοῦ νῦν περιφρονῆθη, ἀρκούτωσ ἐξετιμῆθη ἔνεκα τῶν διαφόρων ὀφελείων, ὁσ εἰς τὴν κοινωῖαν παρέχει.

Τὸ φυτόν τοῦτο παντοῦ εὐδοκίμει, καὶ ἀνευ τινοσ ἰδιαιτέρασ καλλιεργείται, εἰσ μέρη ἄλλωσ παρημελημένα, εἰσ μεγάλην ποσότητα καλλιεργείται μετὰ τῶν γεωμῶλων, εἰσ ἀπῆσταν δώδεκα ποδῶν ἀπ' ἀλλήλων. Εἰσ τὴν Κίναν σπεί-

ρονται γυλιῶδεσ κένταρίων σπόρων κατ' ἔτοσ, καὶ ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσι προφήν διὰ τὰ ζῶασ, μεταξὺν καὶ ἐλαίου. Τελευταίον ἐφημερεύει τὸ κυψελιώδεσ ἰστόσ τοῦ ερμημένου φυτοῦ μετ' ἐπιτυχίασ πρὸσ κατασκευὴν γραφικῶν χάρτων.

Τοῦτο τὸ φυτόν εἰσῆχθη καὶ εἰσ τὴν Ἀγγλίαν, καὶ τὸν τελευταίον χρόνον κτηματίας τις, στρέψασ τὴν προσοχήν του ἐπὶ τῆσ καλλιεργείασ αὐτοῦ, ἐκέρδιον ἐκ τῶν προϊόντων αὐτοῦ, ἐκ τῶν σπόρων, ἐκ τοῦ κηροῦ, μελίτοσ, καὶ ἔκ τῶν ἀπὸ τῶν περισσευόντων σπόρων πεπεσμένην ὕμην 700 λίρασ γερλίνασ.

Ὁ Πρύτανισ τοῦ Πανεπιστημίου Ὀθῶνοσ.

Γεώργιοσ ὁ Μελάσ, ἐξ Ἰωαννῶν ἐρωόμενοσ, ἐν εὐσεβείασ καὶ χριστιανικῆ ἀρετῆ τὸ σπάδιον τοῦ βίου αὐτοῦ διαιούσασ, ἀπέβιασε πρὸ ὀλίγου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ συντελέσῃ τὸ ἐπ' αὐτῷ εἰσ τὴν πρόδοον τῆσ κατὰ Χριστόν ἠθοποθήσεωσ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐφ' ἧσ, ἠνωμένησ μετὰ τῆσ ἄλλησ παιδείασ στηρίζεται ἀναντιρῆτωσ, ὡσ ἀδιστακτικῶσ πισθοίμενον, τὸ ἔνδοξον μέλλον τῆσ Ἑλλάδοσ, διέθεκε δέκα χιλιάδασ δραχμῶν πρὸσ σύνταξιν καὶ ἔκδοσιν διὰ τύπου συγγράμματοσ ἀρίστου κριθησομένου καὶ καταλληλοτέρου εἰσ χριστιανικὴν ἠθοποίησιν τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἀνεθῆκε εἰσ τὸν Πρύτανιν τοῦ Πανεπιστημίου Ὀθῶνοσ νὰ στήσῃ διαγωνίσησ περὶ τούτου ἐν τοῖσ ἐντόσ καὶ ἐκτόσ τῆσ Ἑλλάδοσ πεπαιδευμένοισ κληρικῶσ καὶ λαϊκῶσ ὁμογενοσ. Τὴν εὐσεβῆ καὶ παντόσ ἐπαίου ἀξίαν βούλησιν τοῦ διαθετοῦ μαθόντεσ ἐξ ἐπιστολήσ τοῦ ἀξιότιμου υἱοῦ αὐτοῦ Λέοντοσ ἐν ὀνόματι ἰδίῳ καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ Κωνσταντίνου, Βασιλείου καὶ Μιχαῆλ γράψαντοσ πρὸσ ἡμᾶσ, προκηρύσσονεσ διαγωνίσησ πρὸσ σύνταξιν συγγράμματοσ καταλλήλου εἰσ χριστιανικὴν ἠθοποίησιν τῶν Ἑλληνοπαίδων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῖσ ἀκολουθοῖσ ἔροισ οὐσ ὁ διαθέτησ αὐτόσ ἔθηκεν.

- 1) Ὅτι ὁ ἀριστεύονσ συγγραφεύσ θέλει βραβευθῆ διὰ πεντακισχιλίῶν δραχμῶν ὁσ ὁ μακαρίτησ Γεώργιοσ Μελάσ ἐπὶ τούτω ἐπροσδιόρισε.
- 2) Ὅτι διετῆσ προθεσίμια ἀπὸ τῆσ δημοσιεύσεωσ τοῦ συγγράμματοσ χορηγείται πρὸσ σύνταξιν καὶ παρουσίαν τῶν χειρογράφων συγγραφῶν, αἵτινεσ δὲν θέλουσ φέρεῖ τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφεῶσ εἰμῆ ἐντόσ ἐσφραγισμένου περικαλύμματοσ προσηρητημένοσ εἰσ τὴν συγγραφήν.
- 3) Ὅτι ἡ συγγραφή δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαῖν τὰ εἴκοσι τυπογραφικὰ φύλλα.
- 4) Ὅτι ἡ συγγραφή πρέπει νὰ διαλαμβάνῃ περὶ ὄλων τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν τὴν στηρίζομενην ἐπὶ τῶν θείων λόγων τοῦ θεοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων αὐτοῦ.
- 5) Ὅτι ἡ γλῶσσα τοῦ συγγράμματοσ ἀπαιτεῖται νὰ ἦναι καθαρῶτάτη, ἀπλουστέτη, καὶ εἰσ πάντασ εἰληπτοσ ἀνευ μακρῶν περιόδων, δυσκόλων φράσεων, δυσκαταληπτῶν λέξεων ἢ ἐνοητῶν, καὶ γυδακίμων ἄλλ' ἢ καθομιλουμένη ὀρθῶσ καὶ καθαρῶσ ἔχουσα.
- 6) Ὅτι οἱ συγγράφοντεσ θέλουσ ἐκλέξει κατὰ τὴν ἰδίαν των κρίσιν τρόπον ἐκθέσεωσ τὸν καταλληλοτέρον ὅπωσ καταστήσοσι τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου τῶν ἐκδούσαν καὶ διατηροῦσαν ζωηρῶν μέχρι τέλοσ τὴν προσοχήν τοῦ ἀναγνώστον ἀποφρευοντεσ, τοσ σχολαστικὸν καὶ διδασκτικὸν καὶ μονότονον ὕφοσ, τοσ ὅποιον συνήθωσ κενεράει καὶ ἀποκρούει τοῦσ ἀπλουστέροσ καὶ ἐπομενοσ τοῖσ πλείστοισ τῶν ἀναγνώστων.
- 7) Ὅτι σκοποσ κυρίωσ τοῦ συγγράμματοσ θέλει εἶσθαι ὄχι μόνον τὸ νὰ κερῆ γινώσασ καὶ κινῶσ εἰσ πάντασ τῆσ χριστιανικῆσ ἀρετῆσ, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν ἀγάπην αὐτῶν, καὶ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀποκρίσιν των, καὶ τὴν ἐν τῷ πρακτικῷ βίῳ ἐξέκασιν των.
- 8) Ὅτι ἡ Ἀκαδημαϊκῆ Σύγκλητοσ θέλει εὐφραστῆσ νὰ ἐκλέξῃ, συνηνοσομένη καὶ μετὰ τῆσ ἱερῶσ Συνόδου, ἐπιτροπήν ἐξ ἱερωμένων καὶ λαϊκῶν πρὸσ ἐκδόσιν τῶν ὑποβληθησομένων συγγραφῶν πρὸσ ἀριζούσα καὶ τὴν ἡμέραν κατ' ἡμετέροσ ἀπαγγελέσῃ δημοσίωσ ἢ ἀποκρίσιν τῆσ ἐπιτροπῆσ ἀπόρρωσ.
- 9) Ὅτι ἂν τυχόν ἐκ τῶν παρουσιάζομενων δὲν κριθῇ οὐδὲν ἕξειν βραβεύσεωσ, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, τὸ διακρίνομα

θέλει ἐπαναληφθῆ ὑπὸ τοῦσ αὐτοῖσ ὄροισ μέχρισ οὐ παρουσιουσῆ τὸ βραβευτέον.

10) Ὅτι τὸ βραβευθησομένοσ συγγραμμα θέλει μείνει ἰδιοκτησία πλήρησ τοῦ συγγραφεῶσ αὐτοῦ, ἀφοῦ τυπωθῆ δι' ἐτέροσ πεντακισχιλίῶν δραχμῶν, τῶσ ὁποῖασ πρὸσ τύπωσιν τοῦ ἐπροσδιόρισεν ὁ μακαρίτησ Γ. Μελάσ, καὶ διανεμηθῶσ δωρεάν ἐντόσ καὶ ἐκτόσ τῆσ Ἑλλάδοσ τὰ διὰ τοῦ εἰρημένου ποσοῦ ὅσοσ ἐνεσσι πλείοτερα τυπωθησομένα ἀντίτυπα.

Ἀθῆνησ, τῆ 3 Ἰανουαρίου 1857.

Ὁ Πρύτανισ
 Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ.

ΜΕΡΟσ ΕΠΙΣΗΜΟΝ.

Ἄριθ. 4613.
 ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟσ.
 Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆσ Ἀμμοσίασ Ἐκκλησιουσεωσ.
 Πρὸσ τοῦσ Νομάρχησ.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνωτέρου Κλήροσ κατὰ τὸν Σ. Νόμον, εἶπετο νὰ γένη φροντίσ περὶ τῆσ ἀποκαταστάσεωσ τοῦ κατωτέρου Κλήροσ τῶν ἐν ταῖσ ἐνοριακῶσ δηλονοτῆ ἐκκλησίαισ τεταγμένων ἐφημερίων καὶ πνευματικῶν, οἵτινεσ μόνον κύριον τῶν πρὸσ τὸ ἔξῃ πόρον ἔχουσι τὴν παρὰ τῶν Χριστιανῶν ἀμοιβὴν διὰ τὰσ πνευματικὰσ ἐργασίασ των. Ἡ ἀμοιβῆ αὐτῆ συνίσταται εἰσ δικαιώματα τυχηρῶσ, τῶν ὁποῖων, ὡσ διδομένων κατὰ προκρίσειν, τὸ ποσὸν δὲν δύναται νὰ ὀρισθῆ, καὶ εἰσ δικαιώματα σταθερὰ Κανονικὰ λεγόμενα, τὰ ὁποῖα ἀνεκαθεν κανονισμένα, ποῦ μὲν εἰσ εἰδῆ, οἵτεον δηλονοτῆ, κριθῆ, ἀραβόσσιον, οἶνον, ἐλαιον, κομμοῦλια, τυρόν, μαλλίον, ποῦ δὲ εἰσ χρήματα, ἐδίδοντο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰσ τοῦσ ἱερεῖσ παρὰ τοῦ λαοῦ προθύμοσ καὶ ἀγογγύστωσ. Ἐκ τῶν ὁμοσ καιροῦ ἤρξαντο τινεσ τῶν Χριστιανῶν νὰ δυστροπώσιν εἰσ τὸ νὰ χορηγῶσιν εἰσ τοῦσ ἐφημερίουσ των τὰ κανονικὰ παθη δικαιώματα καὶ ἐνταῦθεν οἱ ἱερεῖσ των εὐρίσκοντα εἰσ μαγίστην στέρησιν τῶν ἀναγκαῖων διὰ τε ἑαυτοῦσ καὶ διὰ τὰσ οικογενείασ αὐτῶν. Ἐγκύκλιοσ τῆσ ἱερῶσ Συνόδου, προτροπῆ παρὰ τῶν ἀρμοδίων Σ. Ἀρχιερέων, καὶ τελευταίον ἡ πρὸσ ἡμᾶσ ἐκδοθείσα τῆ 4. Ἰουλίου 1853 ὑπ' ἀριθ. 1607 ἐγκύκλιοσ τοῦ κατ' ἡμᾶσ ὑπουργεῖου, ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ, διότι οἱ προτροπόμενοι ἐκώφευσαν, καὶ κοροῦσοσι, μὴ ἐνδιδόντεσ εἰσ τὰσ οὐ μόνον ἐπὶ τοῖσ παραγγελάμοσ τῆσ ἀγίας ἡμῶν ἐκκλησίασ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῷ ὀρθῷ λόγῳ στηριζόμενασ παρηνέσεισ καὶ συμβουλήσ τῶν προϊσταμένων Ἀρχῶν.

Ὅθεν ἐξ ἐνδοσ μὲν θεωροῦντεσ ὅτι τὰ ἀρχῆθεν κανονισμένα δικαιώματα τῶν ἱερέων δὲν εἶναι ἴσα πανταχοῦ, καὶ ὅτι τὸ ἀνόμοιον τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ τρόπου τῆσ ἀποδόσεωσ ὑπάρχει ἴσωσ τὸ αἴτιον τῆσ δυσκολίασ καὶ τῆσ δυστροπίασ τινῶν εἰσ τὸ νὰ χορηγῶσιν τακτικῶσ εἰσ τοῦσ ἐφημερίουσ αὐτῶν, ἔξ ἐτέρων δὲ ὀφείλοντεσ νὰ φροντίσωμεν ἵνα μὴ ἐκ τῆσ δυστροπίασ ταύτησ, ἀπὸ κομματικῶν πάθοσ μᾶλλον ἢ ἀπὸ ἄλλῆν αἰτίαν πηγαζούσεσ, καὶ ἐκ τῆσ τῶν ἐφημερίων ἐνδείασ καὶ ἀπορίας παραμελεῖται ἡ ἐκτέλεσισ τοῦ καθήκοντοσ καὶ τούτων κ' ἐκείνων σκεπτόμεθα νὰ κανονίσωμεν ὁμοιομόρωσ τὰ περὶ τούτου, καὶ νὰ βελτιώσωμεν τὴν τύχην των ἐν ταῖσ ἐκκλησίαισ διακονούτων λειτουργῶν τοῦ Θεοῦ. Διὸ ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθωμεν παρ' ὑμῶν τὰ ὁ καταλλήλοτεροσ τρόποσ ὁμοιομόρωσ προσδιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων των κατὰ τὰ χωρία, τὰσ κομποπόλεισ καὶ τὰσ πόλεισ ἐφημερίων, τρόποσ μὲνείων εἰσ δυνατόν, παρέχον δυσχερείαν εἰσ τὴν σύνταξιν καὶ ἀπόδοσιν αὐτῶν τῶν δικαιωμάτων, εἰσ τοῦσ ἱερεῖσ εἰσ εἰδῆ ἡσ χρήματα κατ' οἰκογένειαν. Ἡ ὑπηρεσία τῶν ἱερέων δὲν γίνετα εἰσ ἄτομα κατὰ μέρος, ἀλλ' εἰσ τοῦσ δημότασ ἐν γένει κατὰ ὁμάδασ διηρημένοσ ἐπομενοσ ἢ διὰ τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ὀφειλουμένη ἀντιμισθία ἔπειτα ὅτι κατ' ὀρθῶν λόγων ἀνεχτα εἰσ τὸ σύνολον ἐπέσεισ ὁμάδασ, δηλονοτῆ ἐνοριακῶσ φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι τὰ ὀρισθόσμενα δικαιώματα δύναται νὰ χορηγῶνται εἰσ τοῦσ ἱερεῖσ ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ ἀρμοδιοῦ δήμου, ἀποσημιουμένου τούτου ὑπὸ τῶν δημοτῶν, καὶ κατὰ τῆν τρόπον, ἢ νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ παρεμβῆ τὸ δημόσιον εἰσ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην καὶ κατὰ τῆν τρόπον;

Τὴν περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐρωτήσεων μὲς λεπτομερῆ ἐκθεσί-
 σας περιμένομεν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν τὸ βραδύτερον, καθότι
 οὐδεμίαν ἀνάγκην ὑπάρχει νὰ ζητήσητε παρὰ τῶν ὑμῶν Ἀρ-
 χῶν πληροφορίας, ὡς ἔχοντες ἤδη βεβίως ἐσχηματισμένην
 περὶ τούτου γνώμην ἐκ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐπιτοπίων ἐρευνητῶν
 ὑμῶν, ἢ ὡς δυνάμενοι νὰ συλλέξητε τοιαύτης ἐκ τῶν εἰδημο-
 νεστέρων κατοίκων τῆς πρωτεύουσας πόλεως ἔνθα ἐδρεύετε.

Ἀθῆναι, τῆ 28 Αὐγούστου 1856. Ὁ Ὑπουργός
 Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
 Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Πρὸς τοὺς Νομάρχας τοῦ Κράτους.

Πρὸς ἀφαίρεσιν τῆς κυριωτέρας ἀφορμῆς, ἣν προτείνουσιν
 ἐκάστοτε οἱ δημοδιδάσκαλοι, ὡς αἴτιον τῆς μὴ προσόδου τῶν
 δημοτικῶν σχολείων, τὴν μὴ τακτικὴν τουτέστι φοίτησιν τῶν
 μαθητῶν, συνεστήσαμεν ὑμῖν ἤδη, Κύριε Νομάρχα, διὰ τῆς
 ἀπὸ 1 τοῦ παρελθόντος καὶ ὑπ' ἀριθ. 5305 Ἡμετέρας ἐγκυ-
 κλίου, τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρθ. 6 τοῦ περὶ δημοτικῶν scho-
 λείων Νόμου. Τοῦτ' αὐτὸ παραγγέλλοντες καὶ ἤδη, ἐνομίσκα-
 μεν δέον νὰ ἐπιστείλωμεν ὑμῖν καὶ τὰ ἑξῆς.

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀρθρον τοῦ Νόμου ἔχει ὡς ἑξῆς·

« Ἀρθρον 6. Ὅλοι οἱ εἰς δῆμον, ἔχοντα σχολεῖον δημοτικόν,
 ἀνήκοντες παῖδες, ἀπὸ τοῦ 5 συμπληρωμένου μέχρι τοῦ 12
 συμπληρωμένου ἔτους τῆς ἡλικίας των, χρεωστοῦν νὰ φοι-
 τῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον.

« Εἰς γονεῖς, μὴ ὑποχρεοῦντας τὰ τοιαύτης ἡλικίας τέκνα
 ὧτων νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ σχολεῖον, ἐπιβάλλεται δι' ἐκάστην
 ἡμέραν ἀπουσίας τοῦ παιδὸς ἀπὸ τοῦ σχολείου, πρόστιμον ὄχι
 ὀλιγώτερον τῶν δεκά λεπτῶν, μὴ ὑπερβαίνον δὲ τὰς 50 δραχ.

« Διὰ τοὺς ἐβδομάδας ἢ καὶ μῆνας λήξαντας παῖδας ἀπὸ τὸ
 σχολεῖον, ἐκφυζάνεται ἡ ἄνω ποινὴ διὰ τῆς ἀναλόγως βραδυ-
 τέρως αὐτῶν ἀπολύσεως ἀπὸ τοῦ σχολείου.

« Ἀρθρ. 7. Ἐξαιροῦνται τῶν ὄρων τοῦ 6 ἀρθρ. ὅσοι παῖδες

« 1) διδάσκονται εἰς ἄλλο τι σχολεῖον, ἢ ἀγωγῆς κατὰ-
 στήμα (παιδοτροφεῖον)·

« 2) διδάσκονται τ' ἀπαιτούμενα εἰς ἰδιαιτέρον διδάσκα-
 λον, καὶ περὶ τούτου δίδουσι τὴν ἀνήκουσάν βεβαίωσιν οἱ γονεῖς·

« 3) Κηρύττονται παρὰ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, πρὶν
 ὀδικηθῆσιν ἐτι το 12 ἔτος τῆς ἡλικίας των, δεδιδυγμένοι.»

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Νόμου, οὐκ οἶδαμεν ὅπου χάριν, παρη-
 μελήθη, Κ. Νομάρχα, καὶ ἐκ τῆς παραμελήσεως αὐτῆς προήλθε
 δυστυχῶς, καθὼς ἦτον ἐπόμενον, οὐ μικρὰ τῆ καθ' ἡμέραν κοι-
 νωνία ζημία. Διότι, ἐάν ἐτύγχανε τῆς δευτέρας ἐνεργείας πρὸς 22
 ἤδη ἔτων, ἀπ' ἧς ὁ Νόμος ἔξεσθη, οὐδεὶς τῶν ἐν ἡλικίᾳ ἐγο-
 νότων ἔκτοτε Ἑλλήνων ἦν ἂν γραμματικῶν πάντῃ ἀμοιρος, καὶ
 ἢ κοινωνικῶς ἡμῶν διέκειτο ἂν βέλτιον· ἐπειδὴ γινώσκετε πάντως,
 Κ. Νομάρχα, ὅτι ὁ πάντῃ ἀπαιδευτός πολίτης ἐλαττοῦται ἐν
 πᾶσι τοῖς βιωτικαῖς αὐτοῦ ἔργοις τοῦ καὶ ὁπωσοῦν πεπαιδευμέ-
 νου, καὶ οὐχὶ σπανίως γίνεται ἔρμαιον τῆς πλεονεξίας τῶν πο-
 νηρῶν, ὧν οὐδεμίαν καθαρεύει κοινωνίαν· ἐν δὲ τοῖς πρὸς ἑαυτὸν
 καὶ τὸν πλησίον καθήκουσιν αὐτοῦ εἶναι φερόμενος, πράττει πολ-
 λάκις τὸ κακόν, δοκῶν ὅτι καὶ ἑαυτὸν οὕτως ὠφελεῖ καὶ τοῖς
 περὶ αὐτὸν ἐστὶν ὠφελίμος· ὅτι δὲ καὶ περὶ τὰ πνευματικὰ αὐ-
 τοῦ καθήκοντα προσκόπτει ἐν ἀγνοίᾳ πολλάκις ὁ τοιοῦτος,
 ἐκτὸς ἀπάχης ἐστὶν ἀμφιβολίας.

Τούτοις ἐπόμενοι, Κ. Νομάρχα, ἐπάναντες, πρὶν προβῆτε
 εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, νὰ καταστήσητε, εἴτε διὰ προ-
 κηρύξεως, εἴτε ὅπως ἄλλως κρίνητε καταλληλότερον, εἰς τε
 τοὺς γονεῖς καὶ πάντας ἀπλῶς τοὺς κατοίκους τοῦ καθ' ἡμέραν
 Νόμου καταληπτικὰς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος διατάξεις τοῦ Νόμου,
 παραγγέλλοντες αὐτοῖς τὴν ἀκριβῆ αὐτῶν ἐκτέλεσιν, καὶ ἐρ-
 μενεύοντες αὐτοῖς τὰ θεόθεν καὶ παρὰ τῆς πολιτείας ἐπιβεβλη-
 μένα αὐτοῖς καθήκοντα ὡς πρὸς τὰ ἑαυτῶν τέκνα, οἷς φιλοῦσι
 παρέχειν οὐ μόνον ὑλικὴν τροφήν πρὸς διατήρησιν τῆς φυσικῆς
 αὐτῶν ὑπάρξεως, ἀλλὰ καὶ τὰ μέσα τῆς κλλιέργειας τοῦ νοῦς
 αὐτῶν, ἐξ ἧς προέρχεται τὸ εὖ ἢ ἐτέριως ἔχειν αὐτῶν τε καὶ τῆς
 κοινωνίας· καθότι ἄλλως, ἀντι χρησίμων καὶ εὐαγῶγων πολιτῶν,
 ρίπτουσιν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς βλάβην οὐ μόνον περιττὰ ἀλλὰ
 καὶ ἐπιζήμια πολλάκις. Γνωστοποιήσατε αὐτοῖς ὅτι ἐκ σὸς πα-
 τῆρ ἐστὶν ὑπεύθυνος οὐ μόνον ἐνώπιον τῆς πολιτείας, ἀλλὰ καὶ

τοῦ ἑαυτοῦ δημιουργοῦ, διὰ τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἑαυτοῦ τέ-
 κνων, καὶ ὅτι, παρεκτός τῆς ἀπὸ τοῦ Νόμου ἐπιβαλλομένης τοῖς
 μεθῆμοσι ποινῆς, ἀπόκειται αὐτοῖς καὶ ἑτέρα εἰς τὸ μέλλον
 αἰδῖος καὶ ἀτελεύτητος.

Πρὸς τοῦτο δύνανται νὰ συντελέσωσιν ὑμῖν τὰ μέγιστα καὶ οἱ σεβ-
 σμιώτατοι Ἱεράρχαι, πρὸς οὓς ἐπέλλεται διὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀντί-
 τυπον τῆς παρούσης, καθὼς καὶ οἱ πνευματικοὶ πατέρες, καὶ οἱ ἐν
 ἐνεργείᾳ Ἱεροκήρυκες, προτρέποντες ἐν τοῖς κηρύγμασιν αὐτῶν τοὺς
 πάντας πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ παραγγέλματος τοῦ διαγορευόντος
 ἅπανι τοῖς πιστοῖς «ἐκτρέφειν τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ
 Κυρίου» καὶ ἀρνούμενοι ζῶντὰ τὰ παραδείγματα αὐτῶν ἐκ τῶν ἁγίων
 γραφῶν, ὧν ἰδίως τὸ τοῦ ἱερέως Ἡλίου φοβερὸν ἀπεταμίευσεν ἡμῖν ἢ
 θεόπνευστος τῶν Βασιλειῶν βιβλος. Οὗτος, ἐπὶ μακρὸν διατελέσας ἱερεὺς,
 εὐηρέσθη τῷ Θεῷ, πιστῶς τὰ τῆς λειτουργίας αὐτοῦ διεξάγων, ἀλλὰ
 διὰ πικρίας πολλῆς καὶ θλίψεως, κατέβη εἰς τὸν τάρον ἐν δάκρυσι καὶ
 ἀνίαις, διότι παρεμέλησε τὴν ἀγωγὴν τῶν ἑαυτοῦ τέκνων.

Ἐάν δὲ, ὑπερἀπευχόμεθα καὶ δὴν ἐλπίζομεν, αἱ τοιαῦται προτροπὴ
 ἀποδῶσιν ἀσυνταλῆς, χωρήσατε τότε ἀρμοδίως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ
 Νόμου κατὰ παντός μὴ ὑπείκοντος ταῖς εὐεργετικαῖς αὐτοῦ διατάξεσι,
 καὶ ἐπιδειξαθῆτε μετὰ πατρικῆς μὲν ἀλλὰ δραστηρίας αὐστηρότητος τὴν
 περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου ὑμετέραν προθυμίαν, ἧς τὸ ἀποτέλεσμα
 ἐξακριβώσωμεν κυρίως ἐκ τῶν εἰς τὸ ὑπουργεῖον πεμπουμένων ἐλέγ-
 χων, κατὰ τὴν ἀπὸ 25 Οκτωβρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 6160 Ἡμετέραν
 ἐγκύκλιον, ἀντεξεταζομένων ἐκάστοτε πρὸς τοὺς προαπεσταλμένους.

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 8 Δεκεμβρίου 1856.

Ὁ Ὑπουργός
 Χ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ τῆς ἐλευτέως εἰς Ἑλλάδα τοῦ Μεγα-
 λειοτάτου ἡμῶν Βασιλέως ἐπανηγυρίσθη προχθὲς μετὰ τῆς συνή-
 θους ἐπισημότητος καὶ συγκινήσεως. Τὸ ἑσπέρας ἐγένετο λυ-
 χνοκία κατὰ τὴν πόλιν καὶ μέγας χορὸς ἐν τοῖς Ἀνακτόροις.

— Ἡ Α. Μ. ὁ σεβαστὸς ἡμῶν Βασιλεὺς προσδιώρισε διὰ τὴν
 οἰκοδομὴν τῆς Ἀκαδημίας, ἧτις θέλει ἐγεργῆθαι δαπάνη τοῦ φιλο-
 γενεστάτου Κ. Σίμωνος Σίνα, τὴν θέσιν, τὴν πρὸς δυσμὰς τοῦ
 Θησαυρίου, μεταξὺ αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἡρώου, τοῦ καλουμένου Χαλ-
 κόδοντος, εὐθα νῦν ἴσταται ἡ ἐκκλησίαι τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου,
 τοῦ ἐπικαλουμένου Χιλικούρη.

Ἡ προσδιορισθῆσα αὕτη θέσις, ἐπιφανῆς οὖσα, κεῖται πρὸς
 τὸ βόρειον τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, ἐρ' οὗ τὸ οἰκοδομηθῆναι,
 δαπάνη τοῦ μακαρίτου πατρὸς αὐτοῦ Γ. Σίνα, Ἀστεροσκοπεῖον,
 καὶ ἀκριβῶς ἀντικρὺ αὐτοῦ. Ἀπέχει δὲ τριακόσια περίπου μέ-
 τρα τοῦ Θησαυρίου καὶ τοῦ Ἡρώου τοῦ Χαλκόδοντος, καὶ πεντα-
 κόσια τοῦ μνησθέντος Ἀστεροσκοπεῖου. Ἐνταῦθα εἰσὶ νῦν
 ἀλώνια καὶ ἀγροὶ ἰδιωτικαί. Ἡ γῆ ἐστὶ βραχυώδης καὶ ἀσφ-
 λεττήτη. Τὸ οἰκοδομημὴν θέλει εἰσθῆναι εὐσύνοπτον διὰ τὴν θέ-
 σιν αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀπὸ Ἱερατικῆς εἰς Ἀθῆνας ἀναβαίνοντας, καὶ
 τοὺς ἐξ αὐτῆς ἀναχωροῦντας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν
 λοιπὴν Ἑλλάδα. Ἐνταῦθα τὸ πάλαι ἦν, κατὰ τὰς γνώμας
 τῶν ἀρχαιολόγων, ἡ μικρὰ Στῆα, καὶ ἡ οἰκία τοῦ Πολυτίμου,
 περὶ ὧν ὁ Πανσωνίας μνησίαν ποιεῖται ἐν τῷ Β'. Κεφαλαίῳ τῶν
 Ἀττικῶν αὐτοῦ.

— Κατὰ τὸ ἀρθρον 6 τοῦ ΤΕΖ. νόμου διωρίσθησαν μέλη τῆς
 ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Χαλκίδι Ἱερῆτικῶν Σχολείου οἱ ΚΚ.
 Ι. Οἰκονόμου Γερουσιαστής, Α. Ἀβέρωφ Βουλευτῆς Χαλκίδος,
 Β. Ἀστερῆς Ἱεροδίακονος, καὶ διδάσκαλος τῶν ἱερῶν μαθημά-
 των, Κωνσ. Πρωτεύδικος πρεσβύτερος, ὑπὸ τὴν προεδρίαν
 τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Χαλκίδος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Βρυζάκη κατασκευασθεῖσα εἰκὼν ἐν Μονάχῳ
 «Ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου» εὐρίσκειται παρὰ τῷ
 βιβλιοπώλῃ Ἐμμ. Γεωργίῳ, εὐθα ὑπάρχει καὶ μία θεμένη ἐπὶ
 σερφῆνης χρυσῆς διὰ τοὺς θελοντας νὰ ἴδωσιν αὐτήν. Εὐρίσκον-
 ται ἐτι καὶ διάφορα εὐρωπαϊκὰ συγγράμματα φιλολογικὰ καὶ
 τερπνὰ· δέχεται δὲ ὁ αὐτὸς καὶ παραγγελίας παντοειδῶν συγ-
 γραμμάτων ἐξ Εὐρώπης.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ω. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅτις Ἀθῆνας ἀριθ. 274).